40

hähki (pulmade) vöörm, kõige kõrgembal kirjul olli. Sest noo
peori nõsteti, ütsk ja tõisest juurest jugulasst tooliga üles nin
karti neid eläda. Ent kõigile hähki hõimlasile valeti kui nälä
vesi ilma nõgemõda, elarte ikke pääle — nii mõõs da mõis
niki fajalõte festä ilmumine, hirmsa heitõmist vää ja
võimuga, kõiki rauma ja noorde pidulite pääle. Ehmane
heitõmise hirm raõsti hulgona koon ollen kia õrä, ninu faja tel
taja käve käsi reini-pudeliga läbi pappa vahva, noore-peoi
poole, feda neile terwiše-jõogi pälle kuulma. Noor peres rõõt
ka fajatalitaja käsk reinipudeli sarta, jõi ehmäk ära, ninu
pann peräst ka omale prowvale, ka kõik fuue fugulase ümbr
ttsõõri, ommi põijega neide koole nõõputiva (rongutiwad) jõ
hüükafiva: „Tere terwišes! Noad elägu, noad elägu!“
Vana tigala karja mõisnikki meel läks feda näiten koponi mõõs
ninu temä kari fõa koponi viha-fappi kahjaga tõin, — nin
kui temä poig, kui peigmeer, omma prouwaga ka efa ette arte,
tälle terwiše-reini juuwa pakku, — ei võta temä viha peräst,
mis tälle kõige enne ei pakuta jõ onda, — ta reini-klaasi mitte
rosta, enge ähwärd hirmsa heliga: „Nomaen faade minna
teile kõrbläse mälälises, kui teie täämba minmo ei mõista
sarta rõtte!“ Ka kindralt ei või mitte peigmehe käsk terwi
še jõoni rosta rõtta, kui ta rahna mõisnikki meelepäraft tahtse
olla. Sest ei peäki ka neäki nüsuurt tuttu, ninu ei pelga ka
midägi; läp ei tedä tääl jõ kesäl ka ei tanne. Ekinult nii palju
tiesti ja tanti, et ta üts juur fõa-kindralt om, keda epäüs mäll
käsi pidi elandlikult ommustas. Ent rahna mõisnikki ähwärd
narsina mäll noor prowwa, ninu temä fugulase wäga pelga
mä, fest et temä, kui kõige karjemt inemine maailma pääl
oma hirmsa karjuse peräst jõ mitu kuud kauki pääl tanner,
ilma et neäki julgen tedä maha mõtma minnä.

Vana mõisnik orte pahatsalt, oma rahna kõrbännu poole een
kindral fugaärte mõtlide fiise rajuten pecõn. Tee pääl kuise kind
ral: „Noh, eja, mis kõrbläne näile mäll käsi tetä, kui teie näile
ka tedä kütelises faadatsi!“ Vana mõisnik rennut oma mõõ
ki pükä, ninu ütel kuiniten ja ähwärdes: „Noh, tedä ma tahasi
teta, ja täuda kah, korwa pääl! Sis nemä mõtlalise, julgesa
enne minno terwišt jõoni juuwa. Üks ninno! Hommen faade
minna näile terwe kõrbläse-kuorma kiksti, ker feda kallis
elo ja-terwiše-sohto neide jõodara reini fiise fatsja faap
mata panema, ninu kindrna kõsu, ja kõrge karistuse pääle.
Kui naa feda jõoni juuwa, — omgi neide üleannetumnni pa

41

peris palk käen. Selmäpilt ommas naa mõlemba koolult maan.
Nõa rõiva pääl ka nälk weel ellogi foija, ent ker näid õrätes?
Nõa ei ole headaft jobt juur ei ka lüg-kunstlikugi. Kui
Afi ei ole headaft jobt juur ei ka lüg-kunstlikugi. Kui
peäni üle noore rahna kapsa, nii weel kalme päiagi rahna
ei tõki olla, pälle fõime pesk rälla rõtes, ninu tellega üle
koolmide kuulde tõmbas. — Fi — jäk fis faasa nemä jällegi
ello talema.“ — Sen jutu ajamisen jõuksa nenni kõrbännu
mann, kon kindralt kenda kawalasi magama ület tahtsed,
afend otte, kohe heidata, — fis naat ka kurjale mõisnikile
oma furma uni pääle tädmä, ja te heidas omma lautsi pääle
jällegi magama. Kindral kohe ka tarkasets kõrbännuga rälla
läks tolli mann, ninu heidas kullori korwale tõlda magama,
ise tolli mann, ninu heidas kullori korwale tõlda magama,
jesk et uni tenagi üle rõõmsaft tahtis rõlla, kana ta jõ mõtes
õõd ilma unete olli olnu, kodo taledi-reisi pääl. Ka se or
ta temä mitte kõõr faja tore mann minnä, kähki kuiwä
meelt muutma, kelle võõrm kellen weel õõfelgi olla pelge
te kuulda olli.

Kui kindral kommongalt üles talli, olli päiwäkene
jõ juuren korgen, ninu ka faja-tore paalt es kuule enämb
ütlegi võõrmu kõrskamisst, pälli mõõgisnisst. Kõik kuulde wai
si jõ wadda olesat. Temä kaije läbi oma kawalasi kõrbänni
nine nägi omma karja esa, kui koolgist kanagi, lautsi pääl
liiwanatelt maan lammesed. Nüüd olli ka tell paras aeg,
üksinda mäele minnä, kenasst selgule, jõ selenaisile tenda
onda. Teel jõinä minnen mõtel ta: „Nii om raäga tõisi, nii
rahna fõna ütles: „Ker om kuri ellen, fes ka kuri koolden!“
Hiimar olli nu esa ellen, ses ka kuri koolden. Ime
lugu! Mitu kuud om ta jõ lautsil, jõ nedägi ei ole, ker tedä maha
matap. Noh, minna taha tedä weer paiva panna!“

Kui kindrall mäele, faja-tore mann fai, — kuulde jõ rälla tegi
pääli, kõrbännust, kulga rahna kalehet ülemisst jõ naibomisst, nii
tälle ettepanni ime esi otte talli. Weel pääle koole öö, olli juur
rõõm jõ kõrskamine, nüüd kommongalt rahna jõ juur ilmi-
ne jõ leinamine. See or taha kindralli rehamunpõisa kuiwi
kokko fündida. „Sia!“ mõtel ta, „kes om jõ kolle kõrbläne neil
mõtlises käänü!“ Sa orte julges sammuga fajalõte feldä, ker
kõik kui meeletu, üle tõisest tõki jõ läbi fegõsiwä, ninu ümeta-
malt oigasiva jõ küsitellema: „Ellär nõ saap kah? Kost näile nii
eäline juur tulli kah? Kumb kooli enne, ker peigmeer wai mõisa?
Ker nõa tõete mõlemba õrä omma koolnu?“ Eäi tõiger rahwa-
üle tõisest, ommi mitme juguste küsimistega finnä ja tõrwä, nanna kõi-